

L'Alberto va deixar per un moment el seu lloc de vigilància a la sortida del Museu Dalí i va entrar a la botiga a escalfar-se i a prendre's una pastilla per al mal de cap. Tot i fer tres anys que havia vingut a viure a Figueres amb la família, cada vegada que hi havia tramuntana forta semblava que el cap li hagués d'esclatar. Com que no suportava el vent ni massa bé el fred, va deixar de treballar a la construcció i va buscar feina en l'empresa de seguretat en què treballava des de feia gairebé un any i mig, amb la idea que treballaria a l'interior, cosa que havia passat molt freqüentment, però des de la tardor el van destinar a la vigilància del museu i el seu lloc de treball era en un petit carreró just després de la sortida del públic, amb la doble missió que ningú no pretengués entrar per la porta de sortida i que ningú no sortís del museu amb res que no fossin les seves pertinences o el que hagués comprat a la botiga. Eren dos quarts de sis; ja feia un quart que s'havia tancat l'entrada al museu i només hi quedaven els últims visitants del dia. Després de prendre's la pastilla va estar-se una estona xerrant i fent broma amb les noies de la botiga, fins que va veure que s'acostava el

Memorial Agustí Vehí

Torrent va guanyar amb aquesta obra la primera edició del Premi Memorial Agustí Vehí, convocat per l'editorial Alrevés, l'Ajuntament de Tiana i l'Associació En Negre, amb un jurat format per Àlex Martín, Jordi Canal, Sebastià Bennasar i Paco Camarsa i dotat amb 1.500 euros.

director i va tornar a sortir a passar fred en el seu lloc de vigilància. Era a final de febrer i la tramuntana era la més forta i freda que l'Alberto recordava. Es va repenjar a la paret més arrecerada del museu mentre veia voleiar fulles i alguns papers pel carrer desert que va de la plaça de Sant Pere fins a la pujada del Castell. Va mirar el rellotge i va pensar que se li faria molt llarga la mitja hora que encara faltava per tancar el museu.

En Zoran, amb el plànol guia a la mà i la Maria Alejandra amb el catàleg, havien recorregut tot el teatre museu dues vegades, estudiant detalladament els recorreguts i les dues sales on hi havia els quadres que s'haurien d'emportar al cap de dues setmanes. Era la segona visita que feien. Després de la primera visita, en Zoran havia decidit que el més fàcil i ràpid de planificar i de portar a la pràctica era fer-ho amb quatre persones armades, cinc per treure els quadres i una desena esperant a la furgoneta amb què marxarien una part d'ells, les armes i els quadres. Mai no havia treballat amb un equip tan gran, però tampoc mai no havia planificat una operació d'aquella envergadura.

Torrent, Dalí i Vehí

El gironí Josep Torrent presenta demà a les 18.00 h a la Setmana del Llibre en català 'La sang és més dolça que la mel', una novel·la ambientada a Figueres amb el Museu Dalí, un assassinat, la màfia russa i un gran robatori de fons. Us en oferim un breu tast

LA SANG ÉS MÉS DOLÇA QUE LA MEL
Josep Torrent

Premi Memorial Agustí Vehí
Editorial: Alrevés
Barcelona, 2014
Pàgines: 340 pàgines
Preu: 17 euros

En aquella segona visita també hi havia en Janus i l'Agim, que *visitaven* el museu separatament, cada un amb el seu plànol. Ambdós havien lluitat a les ordres del tinent Zoran en la darrera guerra balcànica: en Janus havia estat el seu lleial i valerós sergent, mentre que l'Agim era un enorme soldat amb molt de múscul i poc cervell, fill de pares ucraïnesos. L'Agim tenia com a única instrucció fixar-se en les sales Quatre i Catorze, i anava seguint a distància les passes d'en Janus, sense entendre gaire bé per què es fixava tant en el plànol que a ell només l'embolicava.

Quan ja quedaven ben poques persones i s'acostava l'hora de tancar, en Zoran i la Maria Alejandra es van dirigir cap a la botiga, van mirar algunes reproduccions de quadres i van sortir. Van passar per davant de l'Alberto, que continuava repenjat a la paret amb les mans a les butxaques de l'anorac i el coll aixecat. Passats cinc minuts va sortir en Janus, i

Josep Torrent va néixer a Bellcaire d'Empordà

uns metres darrere seu, l'Agim. En Janus va passar per davant de l'Alberto i va girar a l'esquerra en direcció a la plaça de l'Església, i darrere seu va sortir l'Agim, que el va cridar amb la confiança que li donava parlar en albanès, convençut que ningú no els entendria.

–Com ho veus, això? ¿Serà fàcil emportar-nos els quadres?

En sentir-lo, en Janus es va aturar un instant maleint-li els ossos internament i decidit a continuar sense ni tan sols girar-se, quan va sentir una altra veu parlant el seu idioma, encara que molt malament.

–Què dius, de quadres? –va preguntar inconscientment l'Alberto, utilitzant el poc que havia après de l'idioma en la seva època de camioner.

Quan en Janus es va girar només va tenir temps de ser testimoni de la rapidesa amb què l'Agim va fer les dues passes que el separaven de l'Alberto i de veure com li girava el coll amb la mateixa eficàcia amb que li ho havia vist fer durant la guerra. *

Mai no havia treballat amb un equip tan gran, però tampoc mai no havia planificat una operació d'aquella envergadura